

UNITED BEFORE THE UNION

Mihaela SHILBAYA MATEI¹

Abstract: *When we talk about the Union of the Romanian Countries, the thought of any Romanian accelerates the perception of the concept somewhat more hastily flees to the idea of the Union of the Romanian Principalities from 1859, when, in fact, the Romanians achieved their Union several times. Unlike other European States, such as Italy, Germany, Spain, which had a single and definitive event, the Romanian Countries had several such historical upsurges, after which they experienced as many relapses due to the greedy policy of the neighboring Great Powers. But the struggle for the Unification of the Romanian Nation became perpetual, a historical, natural feature, because too often foreigners coveted the territory of the Romanians and just as often Romanians got up to fight to defend their homeland. Thus, our people inherited from their ancestors the trait of the struggle to defend the homeland. For Romanians, this geographical hearth was dear, because they were born with the mountains, with the waters and the flowers on their slopes that adorn this "foot of the plains". We grew up in this landscape and worked, as always, as brothers since those millennial times. We have always lived here, since we called ourselves Pelasgians, and later Thracians, Getae, Dacians.*

Keywords: *Romanian Countries; Romanians; Dacians*

Când vorbim despre Unirea Țărilor Române, gândul oricărui român accelerează perceperea a conceptului ceva mai grăbit fugă spre ideea Unirii Principatelor Române de la 1859, când, de fapt românii au realizat Unirea lor de mai multe ori. Spre deosebire de alte *State europene*, cum au fost Italia, Germania Spania, care au avut un singur eveniment și definitiv, Țările Române au avut mai multe astfel de înălțări istorice, după care au trăit tot atâtea recăderi din pricina politicii hrăpărețe ale Marilor Puteri învecinate. Dar lupta pentru Unirea Națiunii române a devenit perpetuă, o trăsătură istorică, naturală, pentru că prea adesea străinii râvneau la teritoriul românilor și tot de atâtea ori se încingeau românii la luptă pentru apărarea patriei lor. Astfel, poporul nostru a moștenit de la strămoși trăsătura luptei de apărare a patriei. Pentru români a fost scumpă această vatră geografică, pentru că s-au născut odată cu munții, cu apele și florile de pe glia lor care împodobesc acest „picior de plai”. Noi am crescut în acest peisaj și am muncit, ca întotdeauna, înfrățiți din acele vremuri milenare. Aici am trăit întotdeauna, de când ne numeam *pelasgi*, iar mai târziu *traci*, *geți*, *daci*. Noi nu am știut să fi trăit altfel, decât *împreună, într-o singură familie* înfloritoare. Numai împreună am trăit în succesiunea mileniilor în această vatră strămoșească, aici am fost același popor, chiar și atunci când au sosit de dincolo de orizonturi neamuri străine „*de-au cerut pământ și apă*” (potrivit poetului nostru național *Mihai Eminescu*) de la noi, Numirile românești și legendele noastre le-au primit și munții și apele locurilor acestea. Astfel, denumirile munților și apelor noastre, pe care le găsim și în limba noastră românească, probează astăzi că românii sunt născuți pe aceste meleaguri odată cu munții, cu apele și cu câmpiile în care trăiesc.

Dar acești pașnici traco-geto-daci au fost mereu asaltați de oștiri străine, conduse de cotropitori, încă de pe vremea lui *Xerxe*, *ful lui Itaspe* din îndepărdatul *Aigos Potamos* să ceară „*pământ și apă*”, și romanii năvălitori de mai târziu, care n-au reușit să destrame unitatea dacilor, deși ocupaseră o parte din teritoriul dacilor, pentru că localnicii din *Dacia*

¹ drd., Universitatea de Studii Politice și Economice Europene "Constantin Stere", Romania.

neocupată aveau legături strânse cu dacii din „*Dacia Romană*”. Astfel, atunci când ocupanții romani au plecat în anul 274 de unde au venit cu o sută șaizeci de ani în urmă, noi, eram tot aceiași daci, deși mai târziu ne-am numit români. Și astfel, peste timp ne-am unit într-o singură Țară Românească și i-am bătut pe pe cei care au încercat să ne subjuge pe cei care au încercat să ne subjuge, cum au fost ungurii aduși de Carol Robert de Anjou în anul 1330, în munții de la Posada.

În același timp, la 1359, Bogdan-Vodă Mușatin a finalizat și el un proces unionist, al Statului feudal **Moldova**.

În continuare, relațiile Domnitorilor acestor State românești au fost de colaborare și de alianță reciprocă. De exemplu, în caz de pericol, Domnitorul sau boierii dintr-o țară românească găseau adăpost în cealaltă țară românească vecină. Ca formă de recunoaștere a forței de apărare de care dispuneau țările românești încheiau Tratatate de Pace între ele, dar și cu alte Puteri. De fiecare dată Tratatatele întocmite foloseau un limbaj asemănător. Așa, de exemplu, Sultanul Baiazid, în Tratatul încheiat cu **Mircea cel Bătrân** în anul 1393, sau în cel încheiat de Mohamed al II-lea cu Petru al II-lea, Domnitor al Moldovei în anul 1455 sau de același sultan cu **Vlad Țepeș** la 1460, ca și în Tratatul încheiat de **Sultanul Baiazid** al II-lea cu **Bogdan al III-lea**, Domn al Moldovei în 1511, ca și în alte Tratatate ale Domnilor români cu Poarta Otomană, limbajul diplomatic uzitat era asemănător ca probă a unui singur popor, în care se spunea că țările românești „*să se cârmuiască după însăși legile lor*”. (!)

Dar și altă dată, când pericolul extern se apropia, domnitorii români găseau adăpost în alianța propriilor Țări Române. Această nevoie de Unire s-a datorat, printre altele, și din cauza apropierei pericolelor străine, cel mai adesea: a Imperiului Habsburgic și a Imperiului Otoman. Practic, Principatele Române erau înconjurate de adversari din trei puncte cardinale, românii fiind siliți să-și disperseze forțele la Dunăre, la Nistru și în Câmpia Tisei.

De multă vreme, planul otomanilor era de subjugare Țările Române, dar și austriacii, și ungurii, vâneau aceeași țară românească numită Ardeal. Dar, Domnul **Mihai Viteazul** a zădărnicit aceste poftes lacome, pentru că, după luptele de la Șelimbăr, la 1 octombrie 1599 a intrat victorios în Capitala Ardealului, la Alba-Iulia, iar la 5 mai 1600 a fost primit cu bucurie de moldoveni în țara lor românească de la Carpații răsăriteni până la Nistru. Dar, Viteazul Domnitor al Primei Uniri a Țărilor Române a fost asasinat din ordinul generalului ungar George Basta în anul 1601.

Dar *ideea Unirii* nu a murit odată cu uciderea Viteazului nostru Domn. Eroismul poporului român și speranța lui de a menține țara natală în întregime l-a înflăcărat în spiritul unionist al poporului român. Această flacără a ideii de Unire s-a scris în noi file a eroismului în lupta poporului român; de exemplu, în purtarea războiului dus de români în anii 1652-1666, și prin diplomația Domnitorilor: **Șerban Cantacuzino** (1678-1688), **Constantin-Vodă Brâncoveanu** (1688-1714) – ambii în Țara Românească, Domnitorului Moldovei, **Dimitrie Cantemir**. De asemenea, prin eroismul românilor aliați din înțelepciunea diplomatică, cu turcii otomani conduși de Domnitorul Munteniei **Constantin Petru Mavrogheni**, Țara Românească a fost ferită de năvăla austrieilor și a rușilor¹.

Pe bună dreptate s-a spus că „*Domnitorii din cele Trei Țări Române: Matei Basarab, Vasile Lupu, Gheorghe Rákóczy I și fiul acestuia, Gheorghe Rákóczy II, Constantin Șerban Basarab, Gheorghe Ștefan și Mihnea al III-lea au desfășurat o largă mișcare diplomatică originală îndreptată spre înfăptuirea unui front comun al Țărilor Române în spiritul nobilei moșteniri lăsate de Mihai Viteazul, al Testamentului său politic de unitate și independență a românilor de refacere a unității Statului în vatra Daciei Străbune*”².

În Principatele Române se menținea spiritul luptei pentru Unire la jertfirea de sine instaurat de **Mihai Viteazul**. Cauza luptei românilor era menținerea libertății și unității statale

¹ S.A. Isopescu, *Campaniile românești de apărare împotriva Porții Otomane (1657-1662)*, în *Istoria militară a poporului român*, III, Editura Militară, București, 1987, p.282.

² E. Stanislav, *Însemnătatea războiului antiotoman din anii 1657-1662. Statutul internațional al Țărilor Române*, în *Istoria militară a poporului român*, vol.III, Editura Militară, București, 1987, p. 298.

înfăptuite de Marele Domnitor român, jertfit pe altarul Națiunii. Acest spirit de luptă s-a menținut și în perioada următoare. În anul Revoluției de la 1848, erau animați purtătorii Stindardului Revoluției a acestui spirit unionist, era înflăcărat cu o energie arzătoare pentru înfăptuirea idealurilor moderne, printre care Unirea Principatelor Române. Astfel, revoluționarii moldoveni refugiați la Brașov, au înscris în Programul lor intitulat: „*Prințipurile noastre pentru reformarea Patriei*” cea mai radicală prevedere din acele timpuri ale Revoluției a fost: *Unirea Principatelor Române*. Această flacără a ideii pentru realizare a Unirii s-a menținut nestinsă nici în anii celei de a doua Unire, când s-a realizat *Statul Român Modern Român* în anii 1859-1862, nici în anii jertfirii poporului român pentru Unirea din anii 1916-1918, cu înfăptuirea celei de a treia Uniri, adevărată *Revoluție națională* a Poporului Român, înfăptuită la 1 Decembrie 1918.

Cu toate acestea, Unirea României ar fi rămas destrămat de teritoriul transilvănean prin Dictatul de la Viena și dacă Poporul Român nu ar filuptat sângerând pe câmpurile de luptă.

Istoria tragică a Poporului Român a făcut ca Unirea teritoriului și al Poporului Român să rămână incomplete și să continue să sufere pentru dezbinarea teritoriului și Națiunii Române prin forța nemiloasă a Marilor Puteri ale lumii.

Din aceste motive, noi rămânem uniți și cu acei fii ai Poporului Român prin sentiment național și nu încetăm să milităm în sprijinul frățesc pentru românii răspândiți de isorie pe diferitele meridione ale lumii și nu încetăm să sperăm că va sosi momentul desăvârșirii Unității noastre naționale.

Bibliografie

S.A. Isopescu, *Campaniile românești de apărare împotriva Porții Otomane (1657-1662), în Istoria militară a poporului român/ Romanian defense campaigns against the Ottoman Porte (1657-1662), in the Military History of the Romanian People*, III, Editura Militară, București, 1987;

E. Stanislav, *Însemnătatea războiului antiotoman din anii 1657-1662. Statutul internațional al Țărilor Române/ Romanian defense campaigns against the Ottoman Porte (1657-1662), in the Military History of the Romanian People, în Istoria militară a poporului român/ Military history of the Romanian people*, vol. III, Editura Militară, București, 1987.